

*See raamat on pühendatud Jason Bourne'ile ja Aaron Crossile
(ning samuti Maya Munchnikile ja Meghan Hibbetile,
kes suurima heameelega mu kinnisideid toetavad ja tagant kihutavad).*

1. PEATÜKK

Tänane ülesanne oli end hetkel Chris Tayloriks nimetava naise jaoks juba rutiiniks kujunenud. Ta oli tõusnud palju varem, kui talle meeldinud oleks, seejärel võtnud lahti ja pannud ära oma tavapäraseid öised turvaseadmed. Seda kõike õhtuti vaid selleks üles seada, et hommikul jälle kokku pakkida, oli tõeline piin, aga hetkelisele laiskusele järele andmine polnud seda väärt, et hiljem oma eluga maksta.

Selle igapäevase ülesande täitnud, oli Chris istunud oma tähelepandamatusse sedaani – rohkem kui mõni aasta vana, aga ei mingeid suuremaid kahjustusi, mis oleksid auto meeldejäävaks muutnud – ning sõitnud tunde ja tunde. Ta oli ületanud kolm suuremat piiri ja lugematuid väiksemaid kaartidele märgitud jooni ning enam-vähem õigele kaugusele jõudnult praakis ta välja mitmed linnad, millest läbi sõitis. Too seal oli liiga väike, tollesse jälle viisid ainult kaks maanteed, too nägi välja sedamoodi, nagu käiks seal võõraid nii harva, et tal oleks võimatu mitte silma torgata – hoolimata kogu sellest tavalisusest, mille ta ha maskeerumisega ta oli vaeva näinud. Ta jättis meelde mõned paigad, kuhu tahab võib-olla mõni päev tagasi tulla – keevitustarvete kauplus, sõjaväevarustuse pood ja avaturg.

Virsikute hooaeg hakkas kätte jõudma, peaks varusid täiendama.

Lõpuks, hilisel pärastlõunal, saabus ta rahvarohkesse kohta, kus polnud kordagi varem käinud. Isegi linnaraamatukogus oli üsna palju sagimist.

Võimalusel eelistas ta internetti kasutada raamatukogus. Vaba võrguühenduse jälgi on raskem ajada.

Ta parkis auto hoone lääneküljele, välisukse kohal asuva kaamera-silma ulatusest välja. Raamatukogus olid kõik arvutid kinni ning mitmed huvilised püsisid laudade läheduses, oodates mõne vabanemist. Ta uitas riiulite vahel ja vaatas, kas elulugude osakonnas leidub midagi asja-

kohast ning avastas, et on kõik, millest võiks kasu olla, juba läbi lugenud. Järgmiseks otsis ta välja oma lemmik-spioonikirjaniku, kunagise mereväe eriuksuslase viimased teosed ning haaras kaasa ka paar nende kõrval olevat köidet. Ootamiseks sobilikku istekohta otsima minnes tabas teda kerge süütundetorge; raamatukogust varastamine tundus miskipärast nii labane. Aga siia lugejakaardi tegemine ei tulnud kõne alla päris mitmel põhjusel ning oli ju võimalus, et miski nendes raamatutes aitab tal oma elu turvalisemaks muuta. Turvalisus trumpas süütunde alati üle.

Mitte et ta poleks teadnud – see on 99 protsendil juhtudest mõtetu – oli äärmiselt ebatõenäoline, et tal võiks mingist kirjanduslikust väljamõeldisest päriselt ja konkreetselt kasu olla, aga saadaolevast faktipõhisemast kirjandusest oli ta end ammuilma läbi näinud. Parimate allikate puudumisel tuli leppida kehvematega. Kui tal polnud midagi uurida, valdas teda tavalisest suurem ärevus. Oma viimasel retkel oli ta leidnud ühe näpunäite, mis tundus praktiline ning ta oli seda juba oma igapäevastesse abinõudesse kaasama hakanud.

Chris seadis end sisse ühes luitunud tugitoolis raamatukogunurgas, kust avanes hea vaade arvutilaudadele, ning tegi näo, nagu loeks ette võetud vurna ülemist raamatut. Viisist, kuidas mitmed arvutikasutajad olid oma isiklikud asjad lauale laotanud – üks oli koguni kingad jalast võtnud –, sai ta aru, et nad jäävad paigale veel pikaks ajaks. Kõige paljutöotavamal lauda kasutas parajasti üks teismeline tüdruk, kõrval hulk teatmeteoseid, näol tülpinud ilme. Tüdruk ei paistnud sotsiaalmeedias asjatavat – ta kirjutas üles pealkirju ja autoreid, mida otsingumootor talle pakkus. Oodates hoidis Chris pea vasakusse küünarlohku toetatud raamatu kohal kummargil. Paremasse kätte peidetud žiletiteraga lõikas ta puhtalt maha raamatuselja külge kinnitatud magnetriba ning toppis selle tooli istme ja käetoe vahele. Huvitust teeseldes võttis ta ette vurna järgmise raamatu.

Kui teismeline tüdruk lahkus, et uut allikat otsima minna, oli Chris valmis, nüsitud romaanid juba seljakotti topitud. Ilma püsti kargamata ja endast kiirustaja muljet jätmata istus ta kärmelt arvutitoolile, enne kui ükski teine lootusrikas ootaja arugi sai, et oli oma võimaluse käest lasknud.

Meilide vaatamine võttis tal harilikult umbes kolm minutit.

Pärast seda kulus veel neli tundi – kui ta just kiiruga põgenes ei sõitnud –, et jõuda tagasi oma ajutisse koju. Siis muidugi tuli turvasaadmed uuesti kokku panna, enne kui sai lõpuks magama heita. Meilipäevad olid alati pikad.

Ehkki tema praeguse elu ja selle meilikonto vahel puudus igasugune seos – ei mingit korduvat IP-aadressi, ei mingeid kohtade ega nimede mainimist –, siis niipea, kui ta oli lugemisega lõpule jõudnud ja vajadusel ka vastanud, oli ta uksest väljas ja kihutas linnast minema, jättes enda ja selle paiga vahele nii palju miile kui võimalik. Lihtsalt igaks juhuks.

Lihtsalt igaks juhuks oli fraas, millest oli tahes-tahmata saanud Chrisi mantra. Tema elu koosnes ülepingutatud ettevalmistustest, aga nagu ta endale sageli meelde tuletas, ei oleks tal ilma nende ettevalmistusteta üldse mingit elu.

Nii tore oleks, kui ei peaks niimoodi riskima, aga rahast ei jätku igaveseks. Tavaliselt otsiks ta endale mõne lihtsama tööotsa kuskil koduses toitlustuskohas, eelistatavalt sellises, kus kõik pannakse kirja käsitsi, aga sellise tööga teeniks ta ainult hädavajaliku – toidu ja üüriraha – tarbeks. Tema eluks vajalike kallimate asjade soetamiseks – nagu näiteks võltsitud isikutunnistused, laboriseadmed ja mitmesugused keemilised koostisosad, mida ta varus – sellest ei jätkuks. Nii ta siis andis endast aeg-ajalt internetis märku, leidis siin-seal mõne üksiku maksva kliendi ja vaatas hoolega, et ei satuks selliste tööotsadega nende tähelepanu keskmesse, kes tahtsid tema olemasolule lõpu teha.

Kaks viimast internetipäeva olid osutunud kasutuks ja sestap oli tal hea meel näha, et teda ootas uus sõnum – hea meel umbkaudu sekundi-viindikuks, kuni ta märkas saatja aadressi.

l.carston.463@dpt11a.net

Lihtsalt niisama – mehe õige meiliaadress, naise endistele töödandjatele vaevata jälitav. Sellal kui naise kuklakarvad turri tõusid ja adrenaliin ta kehasse tulvas – *põgene, põgene, põgene!* paistis see ta soontes karjuvat –, suutis osa temast ikkagi sellisest ülbusest pahviks löödult suu ammuli vahtida. Ta oli nende jahmatavat muretust alati alahinnanud.

Nad ei saa veel siin olla, arutles ta paanitsedes endamisi, pilk juba üle raamatukogusaali libisemas, otsides tumedate ülikondade jaoks liiga laiade õlgadega mehi, sõjaväelaslikke soenguid, ükskõik keda, kes parajasti tema poole suunduks. Peegelklaasist aknast nägi ta oma autot ja paistis, et keegi pole selle kallal sehkendanud, aga teisalt polnud ta autol ka hoolega silma peal hoidnud, eks ole?

Nii et nad olid ta taas üles leidnud. Aga nad ei saanud kuidagi teada, kus ta otsustab oma meile vaadata. Selle valiku tegi naine alati täiesti suvaliselt.

Just praegu anti ühes puhtas hallis kabinetis, võib-olla koguni mitmes kabinetis, häresignaali, võimalik, et isegi vilkuvate punaste tulukestega. Loomulikult antakse esmatasandi-korraldus see IP-aadress kindlaks teha. Kohe mobiliseeritakse vajalikud inimesed. Aga isegi kui nad kasutaksid helikoptereid – ja see võimalus neil oli –, jäi talle mõni minut aega. Piisavalt, et näha, mida Carston tahab.

Teemareal oli kirjas: Põgenemisest tüdinud?

Tõpranahk.

Ta klõpsas meili lahti. Sõnum polnud pikk.

Poliitika on muutunud. Meil on sind vaja. Kas mitteametlikust vabandusest oleks kasu? Kas me võiksime kokku saada? Ma ei paluks, aga mängus on elud. Väga-väga palju elusid.

Carston oli talle alati meeldinud. See mees näis inimlikum kui paljud teised osakonna teenistuses olevad ülikonnamehed. Mõned neist – eriti vormikandjad – ajasid sõna otseses mõttes hirmu nahka. Mis oli ilmselt muidugi silmakirjalik mõte, arvestades, mislaadi tööd ta ise vanasti tegi.

Nii et loomulikult oli Carston see, kellel lasti temaga ühendust võtta. Nad teadsid, et naine on üksildane ja hirmul, ning saatsid vana sõbra, et see temas sooja ja õdusa tunde ärataks. Loogiline, ja ilmselt oleks ta selle nükke ka ilma abita läbi näinud, aga kahjuks see igatahes ei tulnud, et sama võtet oli kasutatud ka ühes romaanis, mille ta oli varastanud.

Ta lubas endale ühe sügava hingetõmbe ja kolmkümmend sekundit pingsat mõtlemist. Keskenduda tuli järgmisele sammule – kaduda siit raamatukogust, siit linnast ja osariigist nii kiiresti kui vähegi võimalik – ning kaaluda, kas sellest piisab. Kas tema praegune identiteet on endiselt turvaline või on aeg taas elupaika vahetada?

Ent keskendumist häiris salakaval mõte Carstoni pakkumisest.

Mis siis, kui...

Mis siis, kui see oli tõepoolest võimalus, et nad jätavad ta alatiseks rahule?

Mis siis, kui tema kindel veendumus, et tegu oli lõksuga, sündis paranoiast ja liiga rohkete spiooniromaanide lugemisest?

Kui see töö on küllalt tähtis, siis võib-olla annavad nad talle vastutasuks tagasi tema elu.

Ebatõenäoline.

Aga sellegipoolest polnud mõtet teha nagu, nagu oleks Carstoni meil kaotsi läinud.

Ta vastas viisil, nagu oletas neid lootvat, kuigi plaani kondikava oli vaevu kuju võtma hakanud.

Olen tüdinud paljudest asjadest, Carston. Täpselt nädala pärast keskpäeval seal, kus esimest korda kohtusime. Kui näen, et sinuga on keegi kaasas, lasen jalga, bla-bla-bla, tead kindlasti isegi. Ära tee rumalusi.

Samal silmapilgul oli ta püsti ja liikvel, kulges oma lühikestest jalgadest hoolimata täiuslikult sujuval kiirkõnnil, mis nägi välja palju vabam, kui tegelikult oli. Ta luges peas sekundeid, hindas, kui kaua kulub helikopteril aega, et läbida Washingtoni ja siinset paika lahutav vahemaa. Muidugi võisid nad ka kohalikele märku anda, aga see polnud harilikult nende meeldi.

Polnud harilikult sugugi nende meeldi, aga ometi... oli tal põhjendamatu, aga ikkagi tungivalt ebameeldiv tunne, et nad võisid hakata oma tavapärastest võtetest tüdima. See polnud oodatud tulemusi andnud ja need inimesed polnud kannatlikud. Nad olid harjunud oma tahtmist saada täpselt siis, kui nemad seda soovisid. Ja tema surma olid nad soovunud juba kolm aastat.

Tänane meil tähendas kahtlemata muutust nende poliitikas. Juhul, kui see ikka oli lõks. Ta pidi oletama, et on. See vaatenurk, see viis oma maailma näha, oli põhjus, miks ta ikka veel sisse ja välja hingas. Ent väike osa tema ajast oli juba hakanud rumalaid lootusi hellitama. Ta teadis, et mängus, mida ta mängib, on väikesed panused. Ainult üks elu. Ainult tema elu.

Ja see elu, mida ta oli kõigi nende ülekaalukate asjaolude kiuste säilitanud, oli just seda ja ei midagi enam: elu. Vaid kõige hädavajalikum. Üks tuksuv süda, üks paisuv ja kokkutõmbuv kopsupaar.

Chris oli elus, seda jah, ja ta oli kõvasti pingutanud, et see nii ka jääks, aga kõige pimedamatel öödel mõtiskles ta vahel, mille nimel ta täpsemalt pingutas. Kas selline elukvaliteet oli üldse kõiki neid ponnistusi väärt? Kas poleks hoopis lõõgastavam silmad sulgeda, ilma et peaksid neid veel kunagi avama? Kas pime tühjus poleks veidi talutavam kui see lakkamatu hirm ja pidev pingutamine?

Ainult üks asi oli takistanud tal jaatavalt vastamast ning valimast mõnd talle kergesti kättesaadavatest rahulikest ja valututest lahkumisvõimalustest – tema üliarenenud võistlejaloomus. See tuli talle kasuks meditsiiniõpingute ajal ja nüüd aitas see tal hinges püsida. Ta ei kavatsenud lasta neil võita. Ta ei paku mingil juhul nende probleemile nii kerget lahendust. Tõenäoliselt saadakse ta lõpuks ikka kätte, aga nad peavad selle nimel vaeva nägema, olgu nad neetud, ja selle nimel ka verd valama.

Nüüd istus ta autos ja lähima kiirtee pealesõiduteest kuue kvartali kaugusel. Ta kandis lühikeste juuste peal tumedat nokatsit, suuremat osa näost katsid laia raamiga meeste päikeseprillid ning seljas oli tal ta saledat kogu varjav lohmakas dressipluus. Suvalise vaataja silmis meenutaks ta paljuski teismelist poissi.

Inimesed, kes igatsesid tema surma, olid juba natuke verd kaotanud, ning seda meenutades avastas naine end ootamatult rooli taga naeratas. Kummaline oli mõelda, kui mugavalt ta end inimesi tappes nüüd tundis, kui suurt rahuldust ta sellest leidis. Ta oli muutunud verejaneliseks, mis oli kõike arvesse võttes üsnagi irooniline. Ta oli kuus aastat nende käe all õppinud ja kogu selle aja jooksul polnud neil õnnestunud teda murda, teha temast kedagi, kes oleks oma tööd nautinud. Aga kuus nende eest põgenedes veedetud aastat olid paljugi muutnud.

Chris teadis, et ei naudiks ühegi süütu inimese tapmist ning oli kindel, et seda piiri polnud ta ületanud ega ületa ka. Osa tema valdkonna – tema endise valdkonna – inimesi olid kõige ehedamad psühhopaadid, aga talle meeldis mõelda, et sellepärast polnudki ta ametikaaslased nii head kui tema. Neid motiveerisid valed asjad. Oma kohustuste vihkamine andis naisele võimu oma tööd kõige paremini teha.

Tema elu praeguses kontekstis tähendas tapmine võitu. Mitte terve sõja võitmist, kõigest üks lahing korraga, aga iga kord oli siiski võit. Kellegi teise süda jäi seisma, tema oma aga lõi edasi. Keegi tuleb teda otsima ja leiab ohvri asemel eest hoopis kiskja. Oma siidise lõksu taga nähtamatuks jääva pruuni erakämbliku.

Nemad olid ta selliseks muutnud. Ta mõtles, kas nad tundsid oma saavutuse üle ka uhkust või valdas neid üksnes kahetsus, et pole teda kiiremini laiaks litsunud.

Mõned miilid mööda kiirteed sõitnud, tundis ta end paremini. Tal oli väga levinud automudel. Kiirteel oli praegu koos temaga tuhat samaugust, ja ta asendab varastatud numbrimärgi niipea, kui leiab peatumis-

seks turvalise koha. Mitte miski ei sidunud teda linnaga, kust ta just äsja lahkus. Ta oli möödunud kahest mahasõidust ja valinud kolmanda. Kui nad tahavad kiirtee tõkestada, pole neil õrna aimugi, kus seda teha. Ta oli ikka veel peidus. Praeguseks ikka veel väljaspool ohtu.

Muidugi, otseteed koju sõitmine ei tulnud praegu kõne allagi. Tal kulus tagasiteele kuus tundi, tiirutades mitmetel kiirteedel ja tavalistel maanteedel, kontrollides ühtelugu, ega keegi teda ei jälita. Selle aja peale, kui ta jõudis lõpuks tagasi oma väikesesse üürimajja – arhitektuurilises mõttes romusse – oli ta juba pooleldi unne suikunud. Ta mõtles, kas keeta kohvi, juurdles, kas kofeiinilaks kaalub üles veel ühe lisaülesandekoorma, ning otsustas siis üksnes oma kasinate energiavarude toel läbi ajada.

Chris vedas end kahest kipakast eeskojatrepi üles, vältis masinlikult pehastumisest pehmeks muutunud kohta esimese astme vasakus servas, ning keeras lahti kaks lukku terasest turvauksel, mille oli paigaldanud esimesel siin elatud nädalal; seinad – üksnes puitraamistik, kipsplaat, vineer ja vinüülist voodrilauad – ei pakkunud kuigivõrd kaitset, aga statistika järgi katsetasid sissetungijad kõigepealt uksega. Ka akende ees olevad trellid ei kujutanud endast ületamatut takistust, aga neist piisas, et juhuslikud murdvargad otsiksid endale mõne lihtsama sihtmärgi. Enne ukseingile vajutamist andis naine uksekella. Kolm kiiret vajutust, mis paistaksid jälgijatele ühe ühtlase survena. Õhukesed seinad summutasid Westminsteri kellahelinat ainult natuke. Naine astus kiiresti uksest sisse, hoides igaks juhuks hinge kinni. Klaasikildude tasast raginat polnud kuulda ja nii hingas ta jälle välja, kui oli ukse enda järel sulgenud.

Kodune turvasüsteem oli Chrise enda looming. Professionaalidel, keda ta oli alguses jälginud, olid oma meetodid. Kellelgi neist polnud selliseid spetsiifilisi oskusi nagu temal. Samuti ei olnud neid kõikvõimalikel autoritel, kelle romaane ta nüüd uskumatul kombel käsiraamatutena kasutas. Kõik muu, mida ta teadma pidi, oli kergesti YouTube'ist leitav. Mõned vana pesumasina osad, internetist tellitud mikrokontrol-ler, uus uksekell ja veel paar soetatud asjakest ning korralik lõks oligi valmis.

Ta sulges lukud enda järel ja vajutas uksele lähimat lüliti, et tuled põlema panna. Lüliti oli ühes paneelis koos kahe teise lülitiga. Keskmine ei teinud midagi. Kolmas lüliti, uksest kõige kaugem, oli ühendatud sama madalpinge-signaaltraadiga, millega uksekellgi. Sarnaselt

tolle seadeldise ja uksega oli ka lülitipaneel aastakümneid uuem kui miski muu selles väikeses eesruumis, mis kujutas endast ühtaegu elutuba, söögituba ja kööki.

Kõik nägi välja nii, nagu tema lahkudes: minimalistlik odav mööbel – ei midagi nii suurt, et täiskasvanu oleks saanud end selle taga varjata – tühjad pinnad ja laud, ei mingeid iluasjakesi ega kunsti. Steriilne. Ta teadis, et isegi avokaado- ja sinepikarva põrandast ja popkornitooni laest hoolimata meenutas ruum natuke laborit.

Võib-olla oli laboritunde tekitajaks see lõhn. Ruum oli nii piinlikult puhas, et sissetungija oleks kirjutanud basseinitarvete kaupluse lõhna puhastusvahendite arvele. Aga seda ainult juhul, kui sissetungija oleks pääsenud majja ilma turvasüsteemi käivitamata. Turvasüsteemi käivitades poleks sissetungijale jäänud kuigi palju aega üksikasju määrgata.

Ülejäänud maja koosnes väikesest magamistoast ja vannitoast, mis asusid kaugema seina ääres, kuhu viis välisukse juurest sirge tee, ilma et naine oleks millegi otsa komistanud. Chris kustutas tule, säästes end vajadusest tagasi tulla. Ta komberdas magamistuppa viivast ainsast uksest sisse ja sooritas vajalikud toimingud uneuimasena. Miniruloo vahelt paistis sisse piisavalt valgust – üle tänava asuva bensinijaama neonpunane kuma – ja ta ei hakanud tuld põlema panemagi. Kõigepealt sättis ta kaks pikka sulgpatja topeltlaial, suurema osa ruumist enda alla võtval madratsil enam-vähem inimesekujuliseks. Siis toppis ta padjapüüride sisse sulguriga kilekotid täis pilapoe-kunstverdi; lähedalt vaadates polnud veri kuigi loomutruu, aga kilekotid olid mõeldud ründaja jaoks, kes lõhub akna, lükkab ruloo kõrvale ja tulistab sealt samast. Selline ründaja neoonvärvi poolvalguses küll vahet ei tee.

Järgmiseks pea – mask, mida naine selleks kasutas, oli samuti pila-poest ostetud ja matkis mingisugust poliitikategelast ning oli üsna realistliku nahavärviga. Chris oli maski niimoodi täis toppinud, et see oli umbkaudu tema pea mõõtu, ning õmmelnud selle külge odava bruneti paruka. Kõige tähtsam – nailonkiharate sisse oli peidetud tilluke traat, põimituna läbi madratsi ja vedrude vahede. Samasugune traat oli torgatud läbi padja, millele pea toetus. Naine tõmbas lina ja teki üles, silus paika ning väänas siis kahe traadi harali otsad kokku. Nende ühendamine nõudis palju vaeva. Kui ta puudutab pead kasvõi natukene või liigutab patjadest keha, libisevad traadid hääletult teineteisest eemale.

Ta astus sammu tahapoole ja silmitses peibutist pooleldi suletud laugude vahelt. See polnud tema parim saavutus, aga nägi siiski välja nii, nagu magaks keegi voodis. Isegi kui sissetungija ei peaks seda kogu Chrisiks, tuleks tal magaja ikkagi kõrvaldada, enne kui teda otsima suundub.

Liiga väsinud, et pidžaamat selga ajama hakata, astus naine lihtsalt oma lohvakatest teksastest välja. Sellest piisas. Ta haaras neljanda padja ja sikutas oma magamiskoti voodi alt välja; need tundusid kopsakamad ja raskemad kui harilikult. Ta lohistas need väikesesse vannituppa, viskas vanni ja sooritas ainult minimaalsed pesemistoimingud. Ei mingit näopuhastust täna, ainult hambapesu.

Püstol ja gaasimask olid mõlemad kraanikausi all käterätivirna all peidus. Naine tõmbas maski pähe, kinnitas rihmad ja kattis siis filtriosa peopesaga ning hingas nina kaudu sisse, et pidavust kontrollida. Mask liibus ta näole, nagu pidi. Nii oli see alati, aga naine ei lubanud tavalikkusel ega väsimusel kunagi turvakontrolli vahele jätta. Ta pani püstoli seinale kinnitatud seebialusele, nii et see oli vannist kergesti kättesaadav. Ta ei armastanud püstolit – täiesti treenimata inimesega võrreldes laskis ta üsnagi hästi, aga sugugi mitte samal tasemel nagu mõni professionaal. Aga see võimalus oli vajalik; ühel päeval hammustavad vaenlased tema süsteemi lahti ning siis kannavad gaasimaske ka need, kes teda otsima tulevad.

Ausalt öeldes oli ta üllatunud, et selline võte teda nii kaua päästnud oli. Avamata kemikaali absorbeerimiskanister rinnahoidjapaela vahele pistetud, astus ta jalgu järel vedades kaks sammu tagasi magamistuppa. Ta põlvitas parema voodipoole juures, mida ta iialgi ei kasutanud, põrandaventilatsiooniava lähedal. Ventilatsiooniava sõrestik polnud arvatavasti nii tolmune, kui pidanuks olema, ja selle ülemised kruvid olid ainult poolenisti sisse keeratud, alumised aga sootuks puudu, ent ta oli kindel, et kui keegi aknast sisse vaatab, ei märka ta neid pisiasju või kui märkabki, ei mõista ta nende tähendust. Sherlock Holmes oli ilmselt ainuke, keda naine ei kartnud oma elu kallale kippuvat.

Chris kruttis ülemised kruvid lahti ja eemaldas võre. Igaühele, kes ventilatsiooniavasse vaataks, oleksid mõned asjad kohe selged. Esiteks see, et ventilatsiooniava tagaosa oli suletud, nii et see enam ei toimunud. Teiseks, see suur valge ämber ja kopsakas aku poleks pidanud siin olema. Ta kangutas ämbrikaane lahti ja otsekohe tervitas teda seesama

keemialõhn, millest oli läbi imunud ka eesmine ruum, nii tuttav, et ta ei pannud seda õieti tähelegi.

Ta küünitas ämbri taha pimedusse ja tõmbas kõigepealt välja väikese kohmaka poolist, metalltugedest ja peentest traatidest koosneva seadeldise, seejärel umbes sõrmepikkuse klaasampulli ja kõige lõpuks kummikinda. Ta asetas solenoidi – asjanduse, mille oli ära visatud pesumasina seest hankinud – selliselt, et seadmest välja ulatuvad toed jäid poolenisti ämbri oleva värvitu vedeliku sisse. Ta pilgutas kaks korda jõuliselt silmi, et end ärkvele sundida; edasine nõudis suurt täpsust. Ta tõmbas kinda paremasse kätte, võttis siis rinnahoidjapaela vahelt kanistri ja hoidis seda vasakus käes valmis. Kinnastatud käega sisestas ta ampulli ettevaatlikult õnarustesse, mille oli just sel eesmärgil metalltugede sisse puurinud. Ampull jäi täpselt happe pinna alla ning valge pulber selle sees näis reageerimatu ja ohutu. Kui aga traate, mille ta oli nii tähelepanelikult voodis ühendanud, peaks läbima elektrivool, klõpsatab solenoid kinni ja klaas puruneb. Valge pulber muutub gaasiks, mis pole ei reageerimatu ega ka ohutu.

Tegu oli põhimõtteliselt samasuguse asjakorraldusega nagu eesruumiski, ainult et traadistik oli siin lihtsam. Siinne löks oli mõeldud ainult selleks ajaks, kui ta magas.

Seejärel pani ta kinda ja ventilatsioonisõrestiku oma kohale tagasi ning venis tundega, mis polnud küllalt energiline, et seda kergenduseks nimetada, tagasi vannituppa. Pisasju märkav inimene, nagu Sherlock Holmes, oleks uksest nii mõndagi välja lugenud – tervet ust ümbritsevad kummitihendid pole kahtlemata tavaline nähtus. Need ei eralda vannituba magamistoast täielikult, aga annavad naisele vajadusel lisaaega.

Chris pooleldi kukkus vanni, selline näis aegluubis varisemine puhvis magamiskotile. Maskiga magamine oli nõudnud üksjagu harjumist, aga nüüd ta enam ei mõelnud sellele, kui tänulikult silmad sulges.

Ta pugus udusulgedest ja nailonist kookonisse ning väänles seni, kui iPad'i kõva nelinurk oli vastu ta seljanõgusust surutud. Arvuti oli ühendatud pikendusjuhtmega, mis sai toidet eesruumi juhtmestikust. Kui vool sealsetes juhtmetes kõigub, hakkab iPad vibreerima. Naine teadis oma kogemusest, et sellest piisab tema äratamiseks ka siis, kui ta on nii väsinud, nagu täna. Ta teadis ka, et suudab kõigest kolme sekundiga kanistrilt – mis oli ikka veel ta vasakus käes, tugevalt vastu rinda surutud nagu lapse kaisukaru – korgi eemaldada ja selle oma gaasimaski külge kruvida isegi juhul, kui on vaid pooleldi ärkvel, pimedas ja hoiab hinge

kinni. Ta oli seda harjutanud palju kordi ning seejärel oma võimeid tõestanud ka kolmes hädaolukorras, mis polnud harjutused. Ta oli ellu jäänud. Tema süsteem oli toiminud.

Kurnatud nagu ta oli, pidi Chris ometi laskma mõistusel oma päeva koledused läbi käia, enne kui see lubab tal teadvusetusesse vajuda. Teadmine, et nad olid ta taas leidnud, tundus kohutav – just nagu valu fantoomjäsemes, mis pole tegelikult temaga ühendatud, aga annab ometi tunda. Naine ei olnud rahul ka oma vastusega, mille meilile saatis. Ta oli plaani liiga impulsiivselt kavandanud, et selles kindel olla. Ja see nõudis kiiremini tegutsemist, kui talle meeldinud oleks.

Chris oli teooriaga tuttav – vahel võisid sa püstolit hoidva tüübi poole tormates tolle segadusse ajada. Põgenemine oli alati olnud tema lemmikvõte, aga paistis, et seekord ta alternatiivist ei pääse. Võib-olla homme, kui tema väsinud aju on uuesti käivitunud.

Ta uinus oma võrgust ümbritsetuna.

2. PEATÜKK

Carstoni saabumist oodates mõtles Chris teistele kordadele, kui osakond oli üritanud teda tappa.

Barnaby – dr Joseph Barnaby, tema õpetaja, viimane sõber, keda ta oli tundnud – oli ta esimeseks korraks ette valmistanud. Aga isegi ettenägelikkusest, plaanidest ja sügavalt juurdunud paranoilisusest hoolimata oli see end pelgalt üleliigse tassitäie musta kohvina ilmutanud pime õnn, mis ta päästis.

Ta polnud tollal kuigi hästi maganud. Selleks hetkeks oli ta töötanud koos Barnabyga kuus aastat ning kui möödunud oli pisut rohkem kui pool sellest ajast, oli mees rääkinud talle oma kahtlustest. Algul ei tahtnud naine uskuda, et teisel võiks õigus olla. Nad tegid ainult oma tööd, nagu nõutud, ja tegid seda hästi. *Sa ei tohi asjade sellist seisust kestvaks pidada*, oli mees peale käinud, kuigi oli ise töötanud samas osakonnas seitseteist aastat. *Meiesugused inimesed, inimesed, kes peavad teadma asju, mida keegi meid teadvat ei taha, muutuvad lõpuks ebamugavaks. Sa ei peagi midagi valesti tegema. Võid olla täiesti usaldusväärne. Nema on need, keda ei saa usaldada.*

Niipalju siis heade hüvanguks töötamisest.

Barnaby kahtlused muutusid spetsiifilisemaks ja asendusid seejärel plaanidega, mis omakorda võtsid füüsilise ettevalmistuse kuju. Barnaby oli alati ettevalmistustesse uskunud, ehkki tal sellest lõpuks kuigi palju kasu ei olnud.

Neil viimastel kuudel, väljarände lähenedes, oli ka pinge kasvama hakanud ning sugugi mitte üllataval kombel oli naisel unega raskusi. Tol aprillikuu hommikul oli ta joonud tavapärase ühe tassi asemel kaks tassi kohvi, et oma aju tööle saada. Pange sellele lisatassile juurde keskmisest väiksem põis tema keskmisest väiksemas kehas ja oma laua taga istuva töötaja asemel on tulemuseks doktor, kes jookseb tualetti nii pakilise

vajadusega, et ei malda end isegi välja logida. Ja just seal oligi ta olnud, kui surmav gaas läbi ventilatsioonivahende laborisse imbus. Barnaby oli olnud täpselt seal, kus ta pidigi olema.

Barnaby karjetest sai naisele viimane kingitus, mehe viimane hoiatus.

Nad mõlemad olid olnud kindlad, et kui hoop tuleb, ei juhtu see laboris. Muidu oleks jama kui palju. Harilikult panid surnukehad ikka kulmu kergitama ning arukad mörvarid püüdsid sedalaadi tõendeid endast võimalikult kaugel hoida. Nad ei rünnanud ohvrit, kui too viibis nende enda elutoas.

Ta oleks pidanud targem olema, poleks tohtinud tema surma ihkavate inimeste ülbust alahinnata. Nemad juba seaduste pärast ei muretse. Nad olid liiga heades suhetes nendega, kes seadusi tegid. Samuti oleks tulnud tunnistada, et puhta rumaluse vägi võis targale inimesele suure üllatusena tulla.

Järgmised kolm korda olid olnud otsekohesemad. Chris oletas, et tegu oli professionaalsete palgalistega, arvestades, et nad kõik olid tegutsenud üksi. Senimaani ainult mehed, ehkki tulevikus oli võimalik ka naine. Üks mees oli üritanud teda maha lasta, teine pussitada ja kolmas tal raudkangiga pead sodiks lüüa. Ükski neist katsetest ei kandnud vilja, sest vägivalda ohvriks langesid padjad. Ja siis olid ründajad surnud.

Nähtamatu, aga väga sööbiv gaas oli väikeses toas hääletult laiali valgunud – selleks kulus umbes kaks ja pool sekundit, kui traatide ühendus katkes. Pärast seda jäi ründajal tema pikkusest ja kaalust sõltuvalt elada veel umbes viis sekundit. Meeldivad need viis sekundit ei olnud.

Tema isetehtud segu polnud sama aine, mida oli kasutatud Barnaby peal, aga üsna ligilähedane. See oli lihtsaim naisele teadaolev viis, kuidas kedagi väga kiiresti ja väga piinarikkalt tappa. Ja erinevalt paljudest tema teistest relvadest oli tegu taastuva allikaga. Kõik, mida selleks tarvis läks, oli korralik hulk virsikuid ja basseinitarvete kauplus. Ei midagi, mis eeldanuks piiratud ligipääsuga aineid või isegi postiaadressi, ei midagi, mida tema jälitajad saanuks jälgida.

Tal oli tõesti hing täis, et neil oli jälle korda läinud ta üles leida.

Ta oli tigetsenud sellest ajast peale, kui eile üles ärkas, ja ettevalmistustele kulunud tundide möödudes oli ta aina vihasemaks saanud.

Chris oli sundinud end natuke tukkuma ning sõitis siis terve järgneva öö sobilikus autos, mille oli üürinud vägagi kehva, Taylor Goldingi nimele väljastatud isikutunnistuse ja hiljuti samale nimele omandatud

krediitkaardiga. Täna varahommikul oli ta jõudnud linna, kus tahtis kõige vähem olla, ning see oli tema viha veelgi kasvatanud. Ta oli auto Ronald Reagani lennujaama lähistel Hertzi tagasi viinud, kõndinud teisel pool teed asuvasse teise firmasse ja üürinud seal uue, Columbia ringkonna numbrimärgiga auto.

Poole aasta eest oleks ta asja teistmoodi ajanud. Ta oleks oma asjad väikesest üürimajast kokku kogunud, hetkel kasutusel oleva auto Craigslistis maha müünud, saadud raha eest mõnelt eraisikult, kes paberitele rõhku ei pane, uue ostnud, ja mitu päeva sihitult sõitnud, kuni leiab mõne sobivana näiva keskmise suurusega linna. Seal oleks ta eluspüümisega otsast peale alustanud.

Aga nüüd näris teda see tobe ja väärastunud lootus, et Carston räägib tõtt. Väga verevaene lootus. Ilmselt poleks see üksinda võttes kuigi motiveerivaks osutunud. Aga oli veel midagi – põgus, aga ärritav mure, et ta polnud oma kohust täitnud. Barnaby oli päästnud ta elu. Ikka ja jälle. Iga kord, kui ta järjekordse mõrvakatse üle elas, oli põhjus selles, et mees oli teda hoiatanud, teda harinud, ta ettevalmistanud.

Kui Carston valetab – milles naine oli 97 protsenti kindel – ja korraldab varitsust, on kogu tema jutt vale. Kaasa arvatud see osa, et teda vajatakse. Ja kui neil teda vaja pole, tähendab see, et nad on leidnud selle töö jaoks kellegi teise, kellegi, kes on sama hea, kui tema kunagi oli.

Tema poolest võisid nad olla ta kaua aega tagasi välja vahetanud, võisid olla mõrvanud terve rea töötajaid, ent ta kahtles selles. Ehkki osakonnal oli raha ja ligipääs kõikjale, oli neil personali kasinalt. Niisuguse raudvara nagu Barnaby või tema leidmiseks, harimiseks ja välja õpetamiseks kulus aega. Sedasorti oskustega inimesed ei kasva puu otsas.

Barnaby oli tema päästnud. Kes päästab selle noore ohmu, kes tema järel tööle võeti? Uustulnuk on kindlasti hiilgav, täpselt nagu temagi oli, ent kõige tähtsama suhtes on ta ometi pime. Unusta oma riigi teenimine, unusta süütute elude päästmine, unusta tiptasemel võimalused ja murrangulised teadussaavutused ning piiramatu eelarve. Unusta seitsmekohaline palganumber. Kuidas oleks sellega, et sind ei mõrvata? Kahtlemata pole tema vanale ametipostile asunud isikul õrna aimugi, et tema ellujäämine võiks üldse kaheldav olla.

Naine soovis, et tal oleks võimalus toda isikut hoiatada. Isegi kui ta ei saa sellele kulutada sama palju aega kui Barnaby oli pühendanud tema aitamisele. Isegi kui võimalik oleks vaid üks vestlus: *Just niimoodi nad meiesugustele inimestele tasuvadki. Ole valmis.*

Aga seda võimalust polnud.

Hommik kulus edasistele ettevalmistustele. Ta registreeris end Brayscotti, väikesesse kõigi mugavustega hotelli, kasutades Casey Wilsoni nime. Dokument, mille ta esitas, polnud kuigivõrd veenvam kui Taylor Goldingi oma, aga sisseregistreerumise ajal helisesid kaks telefoni ja administraatoril oli palju tegemist, mistõttu ta ei pööranud erilist tähelepanu. Toad on nii vara küll saadaval, ütles hotelliteenistuja talle, aga Casey'l tuli maksta lisapäeva eest, sest sisseregistreerumine algab alles kella kolmest. Casey nõustus selle tingimusega ainsagi nurinata. Administraator paistis kergendust tundvat. Ta naeratas Caseyle ja vaatas talle esimest korda korralikult otsa. Casey hoidis end võpatamast. Polnud tähtsust, kui see tüdruk hiljem ta nägu mäletab; järgneva pooltunni jooksul teeb Casey end piisavalt meeldejäävaks.

Casey kasutas meelega androgüünseid nimesid. See oli üks neist strateegiatest, mille ta oli selgeks saanud toimikute põhjal, mida Barnaby talle ette söötis. See oli midagi, mida tegid ka päris spioonid, aga samas oli see ka kõigiti arukas, midagi, mille olid ära tabanud ka ilukirjandusteoste autorid. Loogika seisnes selles, et kui sellest hotellist tullakse otsima naist, siis võetakse kõigepealt ette ilmselged naisenimed nagu Jennifer ja Cathy. Caseyde, Terryde ja Drew'deni võidakse jõuda alles järgmise ringiga. Igasugune ajavõit tuleb talle kasuks. Üks lisamiinut võib päästa ta elu.

Casey raputas pead innukale hotelliteenijale, kes lähemale astudes oma teenuseid pakkus, ning kärutas oma ühtainsat kohvrit lifti poole. Ta hoidus klahvistiku kohal oleva kaamera poole vaatamast. Oma tuppa jõudnud, avas ta kohvri ning võttis sellest välja suure portfelli ja lukuga musta õlakoti.

Kui need kaks asja välja arvata, oli kohver tühi.

Ta võttis seljast pintsaku, mis andis ta hallile sviitrile ja lihtsatele mustadele pükstele ametliku väljanägemise, ja riputas selle nagisse. Sviiter oli selja tagant nõeltega kokku võetud, et see rohkem ümber oleks. Ta eemaldas nõelad ja laskis sviitril kotti vajuda, muutes end kellekski väiksemaks ja võib-olla nooremaks. Ta eemaldas huulepulga, hõõrus maha suurema osa silmameigist ja kontrollis siis muljet suurest lauapeeglist. Noorem, haavatavam; kottis sviiter andis mõista, et ta varjab end selle sees. Tema arust kõlbas küll.

Kui ta oleks läinud kokku saama naissoost hotellijuhatajaga, oleks ta käitunud ehk pisut teisiti, võib-olla püüdnud sinise ja musta lauvärviga

lisada mõnd võltssinikat, aga allkorruse laual olnud kaardil seisis kirjas William Green, ja ta ei arvanud, et peaks selleks veel aega raiskama.

Plaan polnud ideaalne ja see häiris teda. Ta oleks meelsasti kulutanud veel ühe nädala, kaaludes kõiki võimalikke tagasilööke. Aga praegune oli parim võimalus, mida sai allesjäänud ajaga kasutada. Ilmselt pingutas ta üle, aga nüüd oli juba hilja ümber mõelda.

Casey helistas registratuuri ja küsis härra Greeni. Tema kõne ühendati kiiresti.

„William Green kuuleb – kuidas saan teile abiks olla?”

Hääl oli rõõmsameelne ja üleliigi sõbralik. Naisele kerkis otsekohe vaimusilma ette morsalik mees, puhmasvuntsid kaasa arvatud.

„Ee, jah, ma loodan, et ei sega teid...”

„Ei, muidugi mitte, preili Wilson. Püüan teid aidata, nagu vähegi saan.”

„Ma vajan tõepoolest abi, aga see võib kõlada pisut veidralt... Seda on raske seletada.”

„Ärge muretsege, preili, olen kindel, et saan abiks olla.” Hääle järgi otsustades tundus mees äärmiselt enesekindel. See pani naise mõtlema, missuguseid kummalisi palveid oli too varem täitnud.

„Oh, taevake,” ebales ta. „Võib-olla oleks silmast silma lihtsam?” muutis ta oma palve küsimuseks.

„Loomulikult, preili Wilson. Õnnekombel vabanen ma viieteistkümne minuti pärast. Mu kabinet asub esimesel korrusel, vastuvõtulaua juurest kohe ümber nurga. Kas see sobiks?”

Casey vastas ärevalt, kuid kergendusega: „Jah, tänan teid nii väga!”

Ta pani kotid kappi ja luges suures kohvris olevast rahapakist hoolikalt välja rahatähed, mida tal vaja läheb. Ta pistis need taskutesse ja ootas siis kolmteist minutit ning läks trepist alla, et vältida liftikaameraid.

Kui härra Green ta oma akendeta kabinetti juhatas, tegi naisele nalja tõiiasi, et tema vaimusilmas nähtud kujutis läks üsna täppi. Vuntse polnud – ega üldse juukseid ega näokarvu, kui õhkõrnad valged kulmud välja arvata – aga muidu meenutas mees vägagi morska.

Hirmul naist teeselda polnud sugugi raske ning poole loo peal sellest, kuidas vägivaldne endine peigmees oli varastanud tema perekonnareliikviad, teadis Casey, et mees oli tal peos. Härra Green oli väga mehelikult turris ja nägi välja, nagu tahaks ta vahutada sedasorti koletiste teemadel, kes peksavad väikesi naisi, aga säilitas siiski rahu, kui mitte

arvestada korduvaid kinnitusi nagu *oi-oi, me hoolitseme teie eest, siin olete te väljaspool ohtu*. Tõenäoliselt oleks mees teda aidanud ka ilma selle helde jootrahata, aga kahju see raha ka ei teinud. Härra Green vandus, et pühendab asjasse ainult need personaliliikmed, kes kuuluvad naise plaani juurde, ja naine tänas teda soojalt. Juhataja soovis talle kõike head ja pakkus, et võib kutsuda politsei, kui sellest oleks abi. Casey tunnistas suure kurbusega, kui ebatõhusaks olid politsei ja lähenemiskeelud varasematel kordadel osutunud. Ta andis mõista, et saab asjaga ise hakkama, kuni teda aitab selline suur ja tugev mees nagu härra Green. Juhataja tundis end meelitatuna ning tõttas kõike valmis seadma.

See polnud esimene kord, kui naine selle kaardi välja käis. Algselt oli selle välja pakkunud Barnaby, kui nende põgenemispiaan jõudis viimistlusfaasi. Algul oli see mõte Caseys pahameelt tekitanud, teda mingil ähmasel moel solvanud, aga Barnaby mõtles alati praktiliselt. Casey oli väike ja naiselik; paljude inimeste ettekujutuses on ta seetõttu alati allajääja. Miks mitte pöörata see oletus oma kasuks? Mängida ohvrit, et tegelikult ohvriks sattumist vältida.

Casey läks tagasi oma tupp ja pani selga riided, mida oli portfellis hoidnud – vahetas sviitri liibuva musta V-kaelusega T-särgi vastu ning lisas laia, keeruliste nahkpunutistega püksirihma. Kõik, mille ta seljast võttis, pidi mahtuma portfelli, sest ta jätab kohvri maha ega tule siia hotelli enam tagasi.

Ta oli juba relvastatud; ta ei läinud iial välja, ilma mõningaid ettevaatusabinõusid rakendamata. Kuid nüüd oli ta enesekaitse vallas äärmiselt valvel ja relvastus sõna otseses mõttes hambuni – või õigemini hambani: ta paigaldas võlts-hambakrooni, mis sisaldas midagi märksa vähem valutut kui tsüaniid, aga oli sama surmav. See oli põhjusega maailma kõige vanem trikk, see toimis. Ja vahel jäi inimese viimaseks sammuks end jäädavalt vaenlaste käest kõrvaldada.

Suure musta õlakoti rihma otstes olid kaks puust iludetaili. Kotis lebasid väikestes polsterdatud karpides naise erilised ehted.

Iga ehe oli ainulaadne ja asendamatu. Ta ei saa enam kunagi omandada nii peeni tööriistu ja sestap käis ta oma aaretega väga hoolikalt ümber.

Kolm sõrmust – üks roosakast kullast, üks kollasest kullast ja üks hõbedast. Neil kõigil olid väikeste nutikate kõrvale pööratavate klappide all pisikesed ogad. Metallil värv näitas, millise ainega olid ogad kokku tehtud. Väga sirgjooneline, tema puhul ilmselt ootuspärane.

Järgmiseks kõrvarõngad, mida naine käsitses alati suurima hoolega. Teekonna sellel osal ta nende kandmisega ei riski; ootab, kuni on sihtmärgile lähemal. Kui kõrvarõngad on kõrvas, peab ta pead liigutama väga aeglaselt. Need nägid välja nagu lihtsad klaaskuulid, aga klaas oli nii õrn, et võisid kõrgete helide peale puruneda, kuna väikesed kuulid olid seestpoolt niigi surve all. Kui keegi peaks tal kaelast või peast kinni haarama, puruneb klaas tasase plaksuga. Casey hoiab siis hinge kinni – seda suudab ta vaevata teha minuti ja viisteist sekundit – ja sulgeb võimalusel ka silmad.

Ründaja ei tuleks selle pealegi.

Kaela ümber pani ta suuremat sorti hõbemedaljoni. See oli hästi silmatorkav ega jäänud märkamatuks kellelegi, kes teadsid, kes ta tegelikult on. Aga selles ehtes polnud midagi surmavat; see pidi üksnes tähelepanu tegelikelt ohtudelt kõrvale juhtima. Medaljoni sees oli foto kenast väikesest kohevate õlekarva juustega tüdrukust. Lapse täisnimi oli käsitsi pildi taha kirjutatud; ehe oli midagi sellist, mida kannaks mõni ema või tädi. See tüdruk aga oli Carstoni ainus lapselaps. Loodetavasti, kui Casey jaoks on juba liiga hilja, leiab tema surnukeha mõni päris politseinik, kes isikut tõendavate dokumentide puudumisel on sunnitud sellest tõendusmaterjalist kinni haarama ning jõuab mõrva uurides tõelise süüdlase ukسلävele. Carstonile see vaevalt päriselt midagi halba teeks, aga see võiks asjad tema jaoks ebamugavaks muuta, panna teda ohtu haistma või muretsema, et naine võib olla mujal muudki infot jaganud.

Sellepärast, et naine teadis maha vaikitud katastroofidest ja salastatud õudustest piisavalt, et teha enam kui Carstonile ebamugavusi põhjustada. Aga isegi praegu, kolm aastat pärast tema esimest surmaotsust, polnud mõte reetmisest ega ka väga reaalne võimalus paanikat külvata naisele meeldivaks muutunud. Tema paljastuste võimalikku kahju ega halba, mida need võiksid põhjustada süütutele inimestele, ei saanud kuidagi ette näha. Nii ta siis leppis pelgalt väljavaatega lasta Carstonil arvata, et ta võis teha midagi nii hooletut; võib-olla tekib mehel muresemisest aneurüsm. Kena väike kättemaksupiiskadega täidetud medaljon, mis mängu kaotuse natukenegi vastuvõetavamaks teeb.

Pael, mille külge medaljon kinnitus, oli aga ohtlik. Oma suuruse kohta oli see proportsionaalselt sama vastupidav kui kõisraudteetross, piisavalt tugev, et sellega inimene ära kägistada. Pael sulgus magneti, mitte aga kinnisega; tal polnud vähimatki tahtmist lasta end omaenda relvaga nagu lassoga lõksu püüda. Õlakoti rihmade puitkaunistustel olid

avaused, kuhu paela otsad sobitusid; nüpea, kui pael paigas oli, muutusid puitdetailid käepidemeteks. Füüsilise jõu kasutamine polnud naise esimene valik, aga see oleks ootamatu. Valmisolek andis talle eelise.

Tema musta nahkvöö keerukate mustrite vahele olid peidetud mitmed vedrusüstlad. Ta võis need välja võtta ühekaupa või siis vajutada mehhanismile, mis paljastab kõik teravad nõelad korraga, juhul kui ründaja ta oma keha vastu surub. Erinevate ainete kokteil ei lahustuks ründaja organismis just meeldival.

Naise taskutesse olid pistetud kaetud servaga skalpelliterad.

Tavalised kinganoad, millest üks avanes ette, teine tahapoole.

Kotis kaks purki kirjaga PIPRAGAAS – ühes see, mis sildil seisis, teises midagi, mis tekitab kestvamaid kahjustusi.

Ilus lõhnaõlipudel, millest väljub gaas, mitte vedelik.

Taskus asjandus, mis meenutab huulepulgatuubi.

Ja igaks juhuks veel mitu muud lõbusat võimalust. Pluss väikesed asjakesed, mille ta oli kaasa võtnud ebatõenäolise tulemuse juhuks – kordamineku tarbeks. Erkkollane sidrunikujuline pigistatav pudel, tikud, väike tulekustuti.

Ja sularaha, terve hulk. Ta pistis uksekaardi kotti; sellesse hotelli ta enam tagasi ei tule, aga kui kõik hästi läheb, teeb seda keegi teine.

Selliselt täisvarustuses pidi ta liikuma ettevaatlikult, aga ta oli küllaldaselt harjutanud, et oma kõnnakus kindel olla. Lohutav oli teada, et kui tal tulebki kellegi tõttu hooletumalt liikuda, läheb tollel tegelasel veel kehvemini.

Naine lahkus hotellist, portfell ühes käes ja must õlakott käsivarrel, noogutas administraatorile, kes oli ta sisse registreerinud. Ta istus oma autosse ja sõitis kesklinna lähedale rahvarohkesse parki. Ta jättis auto ühe läheduses asuva kaubanduskeskuse parkla põhjaküljele ning jalutas parki.

See park oli talle üsna tuttav. Selle kagunurgas asus tualett, kuhu ta praegu teel oligi. Ootuspäraselt oli see koolipäeva hilishommikul tühi. Portfellist tuli välja uus komplekt riideid. Samuti oli selles rulli keeratud seljakott koos muude tarvikutega. Naine vahetas riided, pani senised rõivad portfelli ning toppis portfelli koos õlakotiga suurde seljakotti.

Tualetist väljudes polnud ta enam silmapilkselt naisena tuvastatav. Ta loivas pargi lõunasrva poole, lõnksutades seejuures põlvi ja vaadates hoolega, et puusad ei õõtsuks ega reedaks teda. Kuigi ei paistnud, et keegi oleks teda jälginud, oli alati targem käituda nii, nagu jälgitaks.